

ພຣະຄຳພີດານີເອນ - ບົດທີສາມສິບເກົ້າ

ການເປີດເຜີຍຜົນພົບແຫຼ່ງຄຳພະຍາກອນ: ຄວາມຝັນຂອງ William Miller
ແລະການພົບຟູຄວາມຈິງພື້ນຖານໃນວັນສຸດທ້າຍ

Jeff Pippenger
2024-01-03

ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາການນຳໃຊ້ໃນທາງຄຳພະຍາກອນຂອງຄວາມຝັນຂອງ William Miller ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຊຶ່ງເປັນສະຖານທີ່ທີ່ຄຳພະຍາກອນທັງບວງພົບການສຳເລັດອັນສົມບູນຂອງມັນ. ຄວາມຝັນຂອງ Miller ຊື່ອກ່າວເຖິງການຄົ້ນພົບ, ການສະຖາປະນາ, ການປະຕິເສດ, ການຜ່ົງໄວ້ແລະການພົບຟູຄວາມຈິງພື້ນຖານຂອງ Adventism ທີ່ໄດ້ຖືກຮວບຮວມຂຶ້ນຜ່ານການຮັບໃຊ້ຂອງ Miller. ຄວາມຈິງພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798. ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍນິມົດແຫ່ງແມ່ນ້ຳ Ulai. ຄວາມຝັນຂອງ Miller, ດັ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມ Early Writings, ແມ່ນຄວາມຝັນຄັ້ງທີສອງຂອງລາວ, ແລະຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້ຖືກທຳໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າໂດຍຄວາມຝັນຄັ້ງທີສອງຂອງ Nebuchadnezzar, ເໝືອນດັ່ງທີ່ຕົວ Miller ເອງກໍໄດ້ຖືກທຳໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າໂດຍ Nebuchadnezzar.

ບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ການສົນສຸດແຫ່ງຊີວິດຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ໃນຊ່ວງ "ເຈັດເວລາ" ທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຈິດໃຈຂອງສັດຮ້າຍ ໄດ້ສົນສຸດລົງໃນເຊີງສັນຍາລັກໃນປີ 1798. ອານາຈັກຂອງເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການຟື້ນຄືນ, ແລະເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ເນບູກາດເນັດຊາເປັນຕົວແທນຂອງມະນຸດຜູ້ທີ່ກັບໃຈຢ່າງສົມບູນແລ້ວ. ໃນແງ່ຂອງ "ເວລາແຫ່ງທຊິດ," ໃນປີ 1798 ເຂົາເປັນຕົວແທນຂອງ "ຜູ້ມີປັນຍາ." ພວກເຮົາຍັງໄດ້ຊື່ອກ່າວອີກວ່າໃນຖານະກະສັດອົງທຳອິດແຫ່ງບາບີລ໌, ການພິພາກສາຂອງເນບູກາດເນັດຊາທີ່ເປັນ "ເຈັດເວລາ" ໄດ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການພິພາກສາສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວ (mene, mene, tekel, upharsin) ຂອງເບນຊັດຊາ, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນກະສັດອົງສຸດທ້າຍແຫ່ງບາບີລ໌.

"ຕ່າງກະສັດອົງສຸດທ້າຍແຫ່ງບາບີລ໌, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເປັນແບບຢ່າງຕ່າງກະສັດອົງທຳອິດຂອງມັນ, ຄຳພິພາກສາຈາກພະຜູ້ຜ້າອົງສະຫວັນໄດ້ມາເຖິງວ່າ: 'ໂອ ກະສັດເອີ, ... ມີຄຳກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ; ອານາຈັກໄດ້ຖືກຖອນອອກຈາກທ່ານແລ້ວ.' ດານີເອນ 4:31." Prophets and Kings, 533.

ຊີວິດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ລະບຸເຖິງ ເບນຊັດຊາ ໃນຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງລາວວ່າເປັນ "ກະສັດຜູ້ໃໝ່ຈຳ." ໃນບົດສະຫຼຸບຂອງຊີວິດໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງ ເນບູກາດເນັດຊາ, ລາວເປັນຕົວແທນຂອງ "ກະສັດຜູ້ມີປັນຍາ," ເພາະລາວໄດ້ຮັບຜົນດີຈາກການພິພາກສາແຫ່ງ "ເຈັດເທືອ," ແລະ ເບນຊັດຊາ, ເຖິງແມ່ນລາວຮູ້ປະຫວັດການນັ້ນ, ກໍປະຕິເສດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນດີຈາກມັນ.

"ແຕ່ຄວາມຮັກໃນຄວາມບັນເທີງ ແລະ ການຍົກຍ້ອງຕົນເອງຂອງເບນຊັດຊາ ໄດ້ລົບເລືອນບົດຮຽນທີ່ພຣະອົງບໍ່ຄວນຈະລືມເປັນອັນຂາດ; ແລະພຣະອົງໄດ້ກະທຳບາບທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບບາບເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ນຳການພິພາກສາອັນເດັ່ນຊັດມາເຖິງເນບູກາດເນັດຊາ. ພຣະອົງໄດ້ສົນເປືອງໂອກາດຕ່າງໆທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ພຣະອົງຢ່າງເປັນພຣະຄຸນ, ໂດຍລະເລີຍທີ່ຈະໃຊ້ໂອກາດທີ່ຍິ່ງໃນວິສັຍຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ. 'ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດອັນໃດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ?' ເປັນຄຳຖາມທີ່ກະສັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ແຕ່ໃໝ່ເຂົາຜູ້ນັ້ນໄດ້ບໍ່ອ່ອນໃຫ້ຜ່ານໄປຢ່າງບໍ່ໃສໃຈ." Bible Echo, April 25, 1898.

ເນບູກາດເນັດຊາ ເປັນສັນຍາລັກຂອງ "ຜູ້ມີບັນຍາ" ໃນປີ 1798, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມຮູ້ໃນເວລາແຫ່ງອະວະສານ.

"ຄຳໂອ້ອວດໃນຄວາມຈອງຫຼັກນັ້ນເພິ່ງຈະອອກຈາກຮົມຟ້າກຂອງລາວ, ເມື່ອມີສິ່ງໜຶ່ງຈາກສະຫວັນບອກແກ່ລາວວ່າ ເວລາແຫ່ງການພິພາກສາທິພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ໃນພິບຕາດຽວ ສະຕີສຳປະຊັນຍະຂອງລາວກໍຖືກຍຶດໄປ, ແລະລາວກາຍເປັນດັງສັດເດຍລະສານ. ຕະຫຼອດເຈັດປີ ລາວຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ຕຳຕ້ອຍເຊັ່ນນັ້ນ. ເມື່ອສິ້ນສຸດເວລານີ້ ສະຕີສຳປະຊັນຍະຂອງລາວກໍຖືກຟື້ນຄືນໃຫ້ແກ່ລາວ, ແລະໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອລາວເງິຍໜ້າຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຖອມຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງສະຫວັນ ລາວກໍຮັບຮູ້ພຣະຫັດອັນສູງສົ່ງໃນການຕີສອນຄົງນີ້, ແລະຈາກນັ້ນລາວກໍຖືກຟື້ນຟູກັບຄືນສູ່ບັນລັງຂອງລາວອີກຄັ້ງໜຶ່ງ."

"ໃນຄຳປະກາດຕໍ່ສາທາລະນະ, ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງພະອົງ, ແລະຍອມຮັບພຣະເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຟື້ນຟູພະອົງ. ນີ້ເປັນການກະທຳສຸດທ້າຍໃນຊີວິດຂອງພະອົງຕາມທຳບຶນທຶກໄວ້ໃນປະຫວັດສາດອັນສັກສິດ." Review and Herald, ວັນທີ 1 ກຸມພາ, 1881.

ເມື່ອສິ້ນສຸດ "ເຈັດກາລະ" ຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ລາວໄດ້ອອກຄຳປະກາດຕໍ່ສາທາລະນະ ຊຶ່ງລວມມີການສາລະພາບຕໍ່ສາທາລະນະດ້ວຍ. ມີເລີ່ມໃນຖານະເປັນເນບູກາດເນັດຊາ ເປັນສັນຍາລັກຂອງ "ຜູ້ມີບັນຍາ" ໃນປີ 1798 ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມຮູ້ໃນເວລາສຸດທ້າຍ. ທັງສອງໄດ້ມີຄວາມຜັນສອງຄັ້ງ, ແລະຄວາມຜັນຄັ້ງທີສອງຂອງແຕ່ລະຄົນ ຕ່າງກໍລະບຸ "ເຈັດກາລະ" ໂດຍສັນຍາລັກ. ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ໄດ້ສະແດງແລ້ວວ່າ "ເຈັດກາລະ" ເປັນເຄື່ອງໝາຍຈຸດແຫ່ງການປ່ຽນຜ່ານ.

ໃນປີ 1798, ເນບູກາດເນັດຊາ ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການປ່ຽນຜ່ານຈາກສະພາບແຫ່ງຄວາມຍິ່ງຈອງຫຼັກຂອງທ່ານ ໄປສູ່ສະພາບຂອງຜູ້ມີບັນຍາ. ການນັ້ນລວມເຖິງການສາລະພາບຕໍ່ສາທາລະນະຂອງທ່ານດ້ວຍ. ປີ 1798 ຍັງເປັນຈຸດແຫ່ງການປ່ຽນຜ່ານລະຫວ່າງອານາຈັກທິກີ ແລະ ອານາຈັກທິກີໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ. ມັນຍັງເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການມາເຖິງຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຍຸກການແບ່ງສັນບັນສ່ວນໃໝ່, ເພາະວ່າຄຳເຕືອນເລື່ອງການພິພາກສາທິກຳລັງຈະມານັ້ນ ບໍ່ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຈົນກວ່າອານາຈັກທິກີໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ ຈະໄດ້ຮັບບາດເຜີຍແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງມັນ.

"ຂໍ້ຄວາມນັ້ນເອງໄດ້ສ້ອງແຈ້ງເຖິງເວລາທີ່ການເຄື່ອນໄຫວນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ. ມັນຖືກປະກາດວ່າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງ 'ຂ່າວປະເສີດອັນເປັນນິດ;' ແລະມັນປະກາດການເປີດຂອງການພິພາກສາ. ຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມລອດໄດ້ຖືກປະກາດມາໃນທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ; ແຕ່ຂໍ້ຄວາມນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂ່າວປະເສີດທີ່ສາມາດປະກາດໄດ້ພຽງແຕ່ໃນວັນສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າພຽງແຕ່ໃນເວລານັ້ນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະເປັນຄວາມຈິງວ່າໂມງແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ຄຳພະຍາກອນທັງຫຼາຍໄດ້ສະແດງລຳດັບຕ່າງໆຂອງເຫດການທີ່ນຳໄປຈົນເຖິງການເປີດຂອງການພິພາກສາ. ສິ່ງນີ້ເປັນຄວາມຈິງຢ່າງເປັນພິເສດກັບພຣະທຳດານເືອນ. ແຕ່ສ່ວນນັ້ນໃນຄຳພະຍາກອນຂອງທ່ານທີ່ກ່ຽວກັບວັນສຸດທ້າຍ, ດານເືອນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ປິດໄວ້ ແລະປະທັບຕາ 'ຈົນເຖິງເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ.' ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະມາເຖິງເວລານີ້, ຂໍ້ຄວາມກ່ຽວກັບການພິພາກສາ ອັນຕັ້ງຢູ່ເທິງການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້"

ຈົງບໍ່ອາດຖືກປະກາດໄດ້. ແຕ່ໃນເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ຜູ້ພະຍາກອນກ່າວໄວ້,
'ຫຼາຍຄົນຈະໄປມາທົ່ວໄປ, ແລະຄວາມຮູ້ຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ.' Daniel 12:4."

ອັກຄະສາວົກໂບໂລໄດ້ເຕືອນຄຣິດຈັກບໍ່ໃຫ້ຄອຍຖ້າການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດໃນສະໄໝຂອງທ່ານ.
"ວັນນັ້ນຈະບໍ່ມາ," ທ່ານກ່າວ, "ນອກຈາກວ່າການຫຼົງໄປຈາກຄວາມເຊື່ອຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນ
ແລະມະນຸດແຫ່ງບາບນັ້ນຈະຖືກເປີດເຜີຍ." 2 ເທຊະໂລນິກ 2:3. ຈົນກວ່າຈະຫຼັງຈາກການກະບົດໃຫຍ່
ແລະໄລຍະເວລາອັນຍາວນານແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ "ມະນຸດແຫ່ງບາບ" ແລ້ວ
ພວກເຮົາຈຶ່ງຈະຄອຍຖ້າການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້. "ມະນຸດແຫ່ງບາບ" ນັ້ນ
ຊຶ່ງຍັງຖືກເອີ້ນອີກວ່າ "ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳ," "ບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ," ແລະ "ຜູ້ອະທຳນັ້ນ,"
ໝາຍເຖິງລະບົບສັນຕະປາປາ ຊຶ່ງຕາມທີ່ຄຳພະຍາກອນໄດ້ບອກໄວ້
ຈະຮັກສາອຳນາດສູງສຸດຂອງຕົນໄວ້ເປັນເວລາ 1260 ປີ. ໄລຍະເວລານີ້ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798.
ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ອາດເກີດຂຶ້ນກ່ອນເວລານັ້ນ.
ໂບໂລໄດ້ໃຫ້ຄຳເຕືອນຂອງທ່ານຄອບຄຸມຕະຫຼອດຍຸກແຫ່ງຄຣິດສາສະໜາ ຈົນເຖິງປີ 1798.
ຂ່າວສານເລື່ອງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະຄຣິດ
ແມ່ນຈະຕ້ອງຖືກປະກາດໃນເວລາພາຍຫຼັງຈາກເວລານັ້ນ.

"ໃນຍຸກສະໄໝທີ່ຜ່ານມາບໍ່ເຄີຍມີຂ່າວສານເຊັ່ນນີ້ຖືກປະກາດເລີຍ. ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວ,
ໂບໂລໄດ້ປະກາດມັນ; ທ່ານໄດ້ຊີ້ນຳພວກພົນອົງຂອງທ່ານໄປສູ່ອະນາຄົດທີ່ໃນເວລານັ້ນຍັງຢູ່ຫ່າງໄກ
ສຳລັບການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກນັກປະຕິຮູບກໍບໍ່ໄດ້ປະກາດມັນເຊັ່ນກັນ. ມາຕິນ ລູເທີ
ໄດ້ວາງເວລາຂອງການພິພາກສາໄວ້ປະມານສາມຮ້ອຍປີໃນອະນາຄົດນັບຈາກສະໄໝຂອງທ່ານ.
ແຕ່ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1798 ເປັນຕົ້ນມາ ໜັງສືດ້ານຕື່ອນໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກແລ້ວ,
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄຳພະຍາກອນໄດ້ເພີ່ມເພີນຂຶ້ນ,
ແລະຫຼາຍຄົນໄດ້ປະກາດຂ່າວສານອັນສົ່ງຜົນກະທົບແຫ່ງການພິພາກສາທີ່ໃກ້ເຂົ້າມາ." The Great
Controversy, 356.

ໃນປີ 1798, ຍຸກແຫ່ງພຣະກິດການແຫ່ງຄວາມລອດໃໝ່ໄດ້ມາເຖິງ,
ແລະຍຸກໃໝ່ນັ້ນໄດ້ໃຫ້ຄຳເຕືອນເຖິງອົກຍຸກໜຶ່ງທີ່ຈະເລີ່ມຂຶ້ນໃນປີ 1844.
ເມື່ອເກີດການປ່ຽນແປງຂອງຍຸກນັ້ນ, ປະຕູໜຶ່ງຈະຖືກປິດ, ແລະອົກປະຕູໜຶ່ງຈະຖືກເປີດ.

ຈົ່ງຂຽນເຖິງທຸດສະຫວັນແຫ່ງຄຣິດສະຕະຈັກໃນເມືອງຟີລາເດນເຟຍວ່າ; ພຣະອົງຜູ້ບໍລິສຸດ, ຜູ້ສັດຈົງ,
ຜູ້ຊົງຖືກະແຈຂອງດາວດິ, ຜູ້ຊົງເປີດແລ້ວບໍ່ມີຜູ້ໃດປິດໄດ້; ແລະຊົງປິດແລ້ວບໍ່ມີຜູ້ໃດເປີດໄດ້;
ພຣະອົງຜູ້ນັ້ນຕັດດັງນີ້ວ່າ; ເຮົາຮູ້ຈັກການງານຂອງເຈົ້າ: ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງປະຕູທີ່ເປີດໄວ້ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ,
ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປິດມັນໄດ້. ເພາະວ່າເຈົ້າມີກຳລັງພຽງເລັກນ້ອຍ, ແລະໄດ້ຮັກສາພຣະວາຈາຂອງເຮົາ,
ແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດນາມຂອງເຮົາ. ພຣະນິມິດ 3:7, 8.

ການເປີດຂອງປະຕູເປັນເລື່ອງໝາຍແຫ່ງການຈັດສັນຍຸກໃໝ່. ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ
ຂ່າວສານໃນປີ 1798 ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງຄວາມພິລດຄົງທຳອິດ ຊຶ່ງໄດ້ສຳເລັດລົງຕັ້ງແຕ່ 723 BC ຈົນເຖິງ
1798. ຍັງໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຍຸກອີກໃນປີ 1844 ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງຄວາມພິລດຄົງສຸດທ້າຍ
ຊຶ່ງໄດ້ສຳເລັດລົງຕັ້ງແຕ່ 677 BC ຈົນເຖິງ 1844. ໃນປີ 1798 ຍຸກແຫ່ງຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ
ຊຶ່ງໄດ້ເຕືອນເຖິງການພິພາກສາທີ່ກຳລັງເຂົ້າມາ ໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ທັງເນບູກາດເນດຊາ ແລະ ມົນເລີ
ຖືກນຳສະເໜີໃຫ້ເຫັນເປັນ "ຜູ້ມີບັນຍາ" ໃນ "ເວລາແຫ່ງອວສານ" ເມື່ອ "ປະຕູ"
ໄດ້ຖືກເປີດໄປສູ່ຍຸກພາຍໃນຂອງຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ
ໄປສູ່ການປ່ຽນແປງຍຸກພາຍນອກຈາກສັດຮ້າຍຈາກທະເລໄປສູ່ສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນ.
ຍຸກແຫ່ງຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ບັນລຸຄວາມສົມບູນ
ເມື່ອປະຕູເຂົ້າໄປສູ່ບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດໄດ້ຖືກເປີດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະ ຍຸກຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ

ພ້ອມທັງການພິພາກສາຕ່ວ່າສ່ວນ ກໍໄດ້ມາເຖິງ.

ຄວາມຜັນຄັງທຳອິດຂອງ Miller ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອປະຕູໜຶ່ງໄດ້ຖືກເປີດໃນປີ 1798, ແລະມັນສິ້ນສຸດລົງເມື່ອປະຕູໜຶ່ງໄດ້ຖືກເປີດໃນໄລຍະບ່ຽນຜ່ານຂອງ “ພະຍານທັງສອງ” ຜູ້ຊົງຖືກໃຫ້ກັບມືຊີວິດອີກເພື່ອປະກາດຂ່າວສານແຫ່ງ Midnight Cry. ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ທັງ Nebuchadnezzar ແລະ Miller ໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງການບ່ຽນຜ່ານຈາກອານາຈັກຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງທະເລໄປສູ່ອານາຈັກຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໃນປີ 1798.

ທັງສອງຍັງເປັນຕົວແທນຂອງການປະກາດເຖິງການໃກ້ເຂົ້າມາ

ແລະການມາເຖິງຂອງການພິພາກສາສິບສ່ວນໃນປີ 1844. ປີ 1798 ແລະ 1844

ເປັນຕົວແທນຂອງການສິ້ນສຸດຂອງ “ຄວາມພິເສດ”

ຄັ້ງທຳອິດແລະຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ

ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕະຫຼອດໄລຍະເວລາຂອງ “ເຈັດເທືອ,” ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ Leviticus ບົດທີ 26 ຫົກ.

ສິບສິບຫົກປີຈາກປີ 1798 ເຖິງປີ 1844 ເປັນຕົວແທນຂອງການສ້າງພຣະວິຫານຜ່ານຍົນຍານຂຶ້ນ

ຊຶ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄດ້ສະເດັດມາເຖິງຢ່າງກະທັນຫັນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844,

ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ບ່ຽນຈາກບ່ອນບໍລິສຸດໄປສູ່ບ່ອນບໍລິສຸດທຶນສຸດ.

ປີ 1798 ແລະ 1844 ຊື່ອີກເຖິງການບ່ຽນຜ່ານ (ຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຄັ້ງ) ທີ່ໄດ້ຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍ “ເຈັດເທືອ.”

ການບ່ຽນຜ່ານຈາກ Millerite Philadelphian Adventism ໄປສູ່ Millerite Laodicean Adventism ໃນປີ 1856 ກໍໄດ້ຖືກໝາຍໄວ້ເຊັ່ນກັນໂດຍການເພີ່ມເພີດເພີງຂອງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບ “ເຈັດເທືອ,”

ຊຶ່ງຕໍ່ມາໄດ້ຖືກປະຕິເສດໃນປີ 1863. ໃນປີ 1798 ໄດ້ມີການເພີ່ມເພີດເພີງຂອງຄວາມຮູ້ຈາກພຣະທຳດານເດືອນ,

ຊຶ່ງລວມເຖິງ “ເຈັດເທືອ” ດຽວກັນນັ້ນຂອງ ເລວີນຕີ 26, ອັນຈະຖືກປະຕິເສດໃນຕອນທ້າຍຂອງ Millerite Philadelphian Adventism.

ການບ່ຽນຜ່ານຂອງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດຈາກ Philadelphia ໄປສູ່ Laodicea

ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍໄລຍະເວລາເຈັດປີຈາກ 1856 ຫາ 1863. ຂ່າວສານ Laodicea ໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1856,

ແລະຕະຫຼອດເຈັດປີນັ້ນ ແສງສະຫວ່າງໃໝ່ຂອງ “ເຈັດເທືອ” ທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກແລ້ວ

ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນ ຊຶ່ງ Adventism ໄດ້ສອບຕົກໃນປີ 1863.

ໄດ້ມີການປະທານເວລາເຈັດປີໃຫ້ແກ່ແສງສະຫວ່າງຂອງ “ເຈັດເທືອ” ເພື່ອຈະໃຫ້ຖືກຮັບໄວ້ ຫຼື ຖືກປະຕິເສດ.

ການບ່ຽນຜ່ານຂອງຂະບວນການ Millerite Philadelphian Adventism ໄປສູ່ Millerite Laodicean Adventism ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການກັບລຳດັບໃນຕອນທ້າຍ ຄືການບ່ຽນຜ່ານຂອງຂະບວນການ

Laodicean ຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ໄປສູ່ຂະບວນການ Philadelphian ຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

ຄຳພະຍາກອນຫົກສິບຫ້າປີຂອງອີຊາຍາ

ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄວາມພິເສດຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍ

ຕໍ່ອານາຈັກອິດສະຣາເອນຜ່ານເຫຼືອ ແລະ ຕໍ່ອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້.

ເພາະວ່າ ຫົວໜ້າຂອງຊີໂຣຍແມ່ນນະຄອນດາມາເຊັກ ແລະຫົວໜ້າຂອງດາມາເຊັກແມ່ນເຮຊິນ;

ແລະພາຍໃນຫົກສິບຫ້າປີເອຟຣາອິມຈະຖືກທຳລາຍຈົນບໍ່ເປັນຊົນຊາດອີກ. ເອຊາຍາ 7:8

ຄຳພະຍາກອນຂອງເອຊາຍາກ່ຽວກັບຫົກສິບຫ້າປີທີ່ຖືກປະທານໃນປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ.,

ແລະພາຍໃນຫົກສິບຫ້າປີອານາຈັກພາກເໜືອຈະສູນສິ້ນໄປ. ສິບເກົ້າປີຫຼັງຈາກປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ., ຄືໃນປີ 723

ກ່ອນ ຄ.ສ., ອານາຈັກພາກເໜືອໄດ້ຖືກອັດຊີໂຣຍກວາດຕ້ອນເຂົ້າໄປເປັນທາດ. ເມື່ອສິ້ນສຸດຫົກສິບຫ້າປີ

ຄວາມພິເສດຕໍ່ອານາຈັກພາກໃຕ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ.,

ເມື່ອມານາເສຖືກຈັບເປັນເຊີຍໂດຍຊາວບາບີລອນ. ດັ່ງນັ້ນ

ຫົກສິບຫ້າປີນີ້ຈຶ່ງໝາຍເຖິງໄລຍະເວລາສິບເກົ້າປີໄປສູ່ການເປັນເຊີຍຄັ້ງທຳອິດຂອງອານາຈັກພາກເໜືອ,

ແລ້ວຕາມດ້ວຍອີກສິບຫົກປີຈົນເຖິງການເປັນເຊື້ອຂອງມານາເສ.

ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ບັນລຸຄວາມສຳເລັດຕາມລຳດັບຂອງຕົນໃນປີ 1798, 1844 ແລະ 1863. ໃນປີ 1798 ໄດ້ກົດການປ່ຽນຜ່ານພາຍໃນຂອງຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມລອດ ດ້ວຍການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະໄດ້ກົດການປ່ຽນຜ່ານພາຍນອກຂອງອານາຈັກຕ່າງໆໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີດ້ວຍ. ໃນປີ 1844 ໄດ້ກົດການປ່ຽນຜ່ານພາຍໃນຂອງຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມລອດ ເມື່ອປະຕູໄດ້ຖືກປິດສຳລັບສະຖານບໍລິສຸດ ແລະການພິພາກສາໄດ້ສ່ວນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ດ້ວຍການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ໃນປີ 1863 ໄດ້ກົດການປ່ຽນແປງພາຍນອກ ເມື່ອເຂົ້າທັງສອງຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສອງຈຳພວກ.

ເຂົ້າສັດຂອງຝ່າຍສາທາລະນະໄດ້ແຍກອອກເປັນສອງພັກການເມືອງ ຊຶ່ງຈະຄອບງຳປະຫວັດສາດຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ. ເຂົ້າສັດຂອງໂບຣແຕສແຕນໄດ້ແຍກອອກເປັນສອງຮູບການແຫ່ງການອັດສາດສະໜາ, ຝ່າຍໜຶ່ງອ້າງວ່າເປັນໂບຣແຕສແຕນ ແລະອ້າງວ່າຮັກສາວັນຊະບາໂຕວັນທິເຈດ, ແລະອີກພວກໜຶ່ງອີກອ້າງວ່າເປັນໂບຣແຕສແຕນ ແຕ່ຍຶດຖືວັນແຫ່ງດວງອາທິດເປັນວັນນະມັດສະການທົດໃນເລືອກ.

ໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ, ເຂົ້າສັດປະທ້ວງທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກຍຸກມັດ ໄດ້ຖືກທົດສອບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະໄດ້ລົ້ມເຫຼວໃນຂະບວນການທົດສອບນັ້ນ ແລະໄດ້ປ່ຽນຜ່ານຈາກປະຊາຊົນໂບຣແຕສຕັ້ງຜູ້ຖືວັນອາທິດ ໄປເປັນປະຊາຊົນໂບຣແຕສຕັ້ງຜູ້ຖືວັນອາທິດທີ່ເສື່ອມຖອຍ.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງເຂົ້າສັດໂບຣແຕສຕັ້ງທີ່ເທຈິງ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສະຖາປະນາແລະຖືກລະບຸໃນປີ 1844 ມີຂະບວນການທົດສອບເກີດຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ປີ 1856 ຈົນເຖິງ 1863. ຈາກນັ້ນ ເຂົ້າສັດໂບຣແຕສຕັ້ງທີ່ເທຈິງທີ່ຖືວັນຊະບາໂຕ ໄດ້ປ່ຽນຜ່ານທັງຈາກ Philadelphia ໄປສູ່ Laodicea ແລະຍັງຈາກປະຊາຊົນໂບຣແຕສຕັ້ງທີ່ເທຈິງຜູ້ຖືວັນຊະບາໂຕ ໄປສູ່ເຂົ້າສັດໂບຣແຕສຕັ້ງຜູ້ຖືວັນຊະບາໂຕທີ່ກາຍເປັນຄົນຫຼົງຖອຍ. "ເຈດເທືອ," ມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບປີ 1798, 1844, 1856 ແລະ 1863. "ເຈດເທືອ," ເປັນສັນຍາລັກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຈຸດແຫ່ງການປ່ຽນຜ່ານ ແລະຄວາມຈິງໃນໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໃດຍພະຍານຫຼາຍປະການ.

ໃນປີ 1798 ໄດ້ມີການເພີ່ມພູມຂອງຄວາມຮຸ່ງຮຸນກັບ "ເຈດເວລາ," ເພາະຄຳພະຍາກອນເວລາຂໍ້ທຳອິດທີ່ Miller ຄົ້ນພົບ ກໍຄືຄວາມຈິງນັ້ນເອງ. ພ້ຽດປີ 1863, ຄວາມຈິງນັ້ນໄດ້ຖືກປະຕິເສດ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງຂັ້ນສູງຂອງຊ່ວງສິ້ນສຸດແຫ່ງຫົກສິບຫ້າປີຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ໃນ ເອຊາຍາ ບົດທີ 7.

ຄຳພະຍາກອນຄົບຖ້ວນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວບິນນີ້ ມີຊ່ວງເວລາຫົກສິບຫ້າປີຢູ່ທັງຕອນຕົ້ນ ແລະ ຕອນທ້າຍ ໃນລັກສະນະກັບພາບກັນ ດຸດດັ່ງພາບສະທ້ອນໃນກະຈົກ. ໃນຕອນຕົ້ນຂອງຕອນທ້າຍ ຄືຊ່ວງຫົກສິບຫ້າປີ (1798) ອັນເປັນແບບຢ່າງໂດຍຕອນຕົ້ນຂອງຕອນຕົ້ນ ຄືຊ່ວງຫົກສິບຫ້າປີໃນປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເມື່ອຄຳພະຍາກອນໄດ້ຖືກປະທານນັ້ນ ມີການເພີ່ມພູມຄວາມຮຸ່ງຮຸນກັບ "ເຈດເທືອ," ຊຶ່ງພວກມັນເລີ່ມໄຮມຜູ້ "ສະຫລາດ" ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະກາດອອກໄປ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງຕອນທ້າຍ ຄືຊ່ວງຫົກສິບຫ້າປີໃນ 1863 ໄດ້ມີການເພີ່ມພູມຄວາມຮຸ່ງຮຸນອີກໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງດຽວກັນນັ້ນ ຊຶ່ງໃນທຸລະກິດໄດ້ຖືກປະຕິເສດໂດຍ "ປະໂລຫິດ" ຜູ້ໄດ້ຮັບມົງກຸດໃໝ່ໆ ຂອງເຂົ້າສັດພຣົດແຕສຕັ້ງທີ່ເທຈິງ.

ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຖືກທຳລາຍເພາະຂາດຄວາມຮູ້ ເພາະເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຮູ້ ເຮົາກໍຈະປະຕິເສດເຈົ້າເຫມືອນກັນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນບຸໂລຫິດໃຫ້ແກ່ເຮົາ;

ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ລົ້ມພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ເຮົາກໍຈະລົ້ມລູກຫຼານຂອງເຈົ້າເຫມືອນກັນ. ໂຮເຊຢາ 4:6.

ການເພີ່ມພູນຂຶ້ນຂອງຄວາມຮູ້ເມື່ອພຣະທຳດານເືອນຖືກເປີດຜະນຶກ ນັ້ນມີຄວາມສຳພັນກັບ "ເຈັດເວລາ," ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນສັນຍາລັກຂອງຈຸດແຫ່ງການປ່ຽນຜ່ານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງການເປີດເຜີຍສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອີກດ້ວຍ.

ການປ່ຽນຜ່ານອີກຄັ້ງໜຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມ "ເວລາແຫ່ງການລ່ອຍ" ແລະໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສາມມື້ເຄິ່ງໃນພຣະນິມົດ ບົດທີ 11 ທີ່ພະຍານສອງຄົນນອນຕາຍຢູ່ໃນຖະໜົນຂອງນະຄອນໃຫຍ່ຄືໂຊໂດມ ແລະ ອີຢິບ.

ວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສາມວັນເຄິ່ງແບບສັນຍາລັກ (a "seven times"), ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໂດຍປະຫວັດສາດຕັ້ງແຕ່ປີ 1856 ຈົນເຖິງ 1863. ທັງສອງຊ່ວງເວລາເປັນສັນຍາລັກຂອງ "seven times." ທັງສອງຊ່ວງເວລາໝາຍເຖິງການປ່ຽນແປງຂອງຍຸກການປົກຄອງ (a transition). ທັງສອງຊ່ວງເວລາເປັນຕົວແທນຂອງການເພີ່ມພູນຄວາມຮູ້ທີ່ກ່ຽວພັນກັບ "seven times."

ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການປ່ຽນຜ່ານຈາກອານາຈັກບາບີໂລນໄປສູ່ອານາຈັກເມໂດ-ເປີເຊຍນັ້ນ ດານເືອນໄດ້ອະທິຖານຄຳອະທິຖານໃນພຣະທຳເລວີບົດ ບົດທີສອງສິບຫົກ ໂດຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງຊື່ອກວ່າຄຳອະທິຖານໃນພຣະທຳເລວີບົດ ບົດທີສອງສິບຫົກ ເປັນໝູ່ໝາຍໜຶ່ງຂອງການປ່ຽນຜ່ານໃນວັນສຸດທ້າຍ. ໃນຄວາມຝັນຂອງມົນເລີ ເມື່ອສິ້ນສຸດການບາກົດຂຶ້ນເຈັດເທື່ອຂອງຄຳວ່າ "ການກະຈັດກະຈາຍ" ມົນເລີທັງຮ້ອງໂຫ້ແລະອະທິຖານ. ການຮ້ອງໂຫ້ນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍຈຸດເລີ່ມທຸກໆໂຕແຫ່ງເຜົ່າຢູດາ (ຊາຍຖືແບງບັດຝຸ່ນ) ເປີດຜະນຶກຂ່າວສານໜຶ່ງ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້.

ຄຳອະທິຖານຂອງ Miller ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງຄຳອະທິຖານໃນ Leviticus ບົດທີ 26 ຂອງ Daniel, ຊຶ່ງເກືອບຂ້ອງກັບ "ເຈັດເທື່ອ," ແລະເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ປະຕູ ແລະ ປ່ອງຢ້ຽມຖືກເປີດໃນຄວາມຝັນຂອງ Miller. ແຕ່ຄຳອະທິຖານຂອງ Daniel ໃນບົດທີ 9 ນັ້ນ ກໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄຳອະທິຖານຂອງ Daniel ໃນບົດທີ 2 ເຊັ່ນກັນ. ມັນຍັງສອດຄ່ອງກັບຄຳອະທິຖານແຫ່ງການສາລະພາບຜິດຂອງ Nebuchadnezzar ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງ "ເຈັດເທື່ອ" ຂອງລາວ.

ດັ່ງນັ້ນ ຄຳອະທິຖານຂອງມົນເລີ ຈຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຳອະທິຖານໃນພຣະທຳເລວີບົດ 26, ຊຶ່ງເປັນຄຳອະທິຖານແຫ່ງການສາລະພາບບາບຕ່ຳສາທາລະນະ ແລະເປັນຄຳອະທິຖານທີ່ໂກນຂໍໃຫ້ຄວາມລັບທາງຄຳພະຍາກອນສຸດທ້າຍຖືກເປີດຜະນຶກອອກ, ເນື່ອງຈາກຄຳພະຍາກອນທັງປວງລ້ວນສະແດງເຖິງວັນສຸດທ້າຍ. ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມລັບໃນດານເືອນ ບົດ 2 ຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມລັບສຸດທ້າຍທີ່ຈະຖືກເປີດຜະນຶກອອກ. ຄຳອະທິຖານຂອງມົນເລີ, ໃນຄວາມຝັນຂອງລາວ, ເປັນຄຳອະທິຖານແຫ່ງຄວາມກັງວົນ ແລະຄວາມຂັດເຄື່ອງອັນຊອບທຳ ກ່ຽວກັບສິ່ງນຳສະອິດສະອິນທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ອັນຍະມະນຸດໃນຫ້ອງຂອງລາວ. ຄວາມກັງວົນຂອງລາວຖືກສະແດງໂດຍບັນດາຜູ້ທີ່ຖອນຫາຍໃຈ ແລະຮ້ອງໂຫ້ໃນເອເຊກຽນ ບົດ 9, ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ.

ມົນເລີໄດ້ເຜົາເບິ່ງເມື່ອຄວາມຈິງທັງຫຼາຍຖືກຝັງກັບລົງເປັນລຳດັບໂດຍຄຳສອນປອມແປງ, ແລະໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ມາເຖິງຈຸດໜຶ່ງທີ່ໂລງສົບ (ຄືພຣະຄຳພີເືອງ) ຖືກທຳລາຍ. ການທຳລາຍໂລງສົບຂອງມົນເລີໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊົ່ວຄາຍຮຸນທີ່ສາມຂອງຂະບວນການແອັດເວນຕິສ ເມື່ອມີການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງຈິງໃຈເພື່ອປະຖົມພຣະຄຳພີ King James ໄປຫາພຣະຄຳພີສະບັບສະໄໝໃໝ່ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂດຍອົງໃສ່ຄຳທອລິກ.

ມົນເລືອ້ອງໄຫ້, ແລ້ວໄດ້ອະທິຖານ, ແລະທັນໃດນັ້ນປະຕູກໄດ້ເປີດອອກ, ແລະຜູ້ຄົນທັງໝົດກໍໄດ້ອອກໄປ. ຈາກນັ້ນຊາຍຜູ້ຖືໂປງບັດຝຸ່ນ (ສົງໄຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ) ໄດ້ເຂົ້າມາ, ເປີດປ່ອງຢ້ຽມ ແລະເລີ່ມຕົ້ນທຳຄວາມສະອາດ. ແລ້ວມົນເລືອ້ອງໄດ້ສະແດງຄວາມກັງວົນຂອງຕົນກ່ຽວກັບເພັດພອຍທີ່ກະຈັດກະຈາຍຢູ່, ແລະຊາຍຜູ້ຖືໂປງບັດຝຸ່ນໄດ້ສັນຍາວ່າລາວຈະດູແລເພັດພອຍເຫຼົ່ານັ້ນ. ໃນຄວາມຄຶກຄືນຂອງໂຄງການທຳຄວາມສະອາດຂອງຊາຍຜູ້ຖືໂປງບັດຝຸ່ນ, ມົນເລືອ້ອງໄດ້ຫຼັບຕາລົງຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ, ແລະເມື່ອລາວເປີດຕາອອກ, ຂີ້ຫຍື້ອກໍໄດ້ຫາຍໄປ. ເພັດພອຍທັງຫຼາຍໄດ້ກະຈັດກະຈາຍຢູ່ທົ່ວຫ້ອງ, ແລະຈາກນັ້ນຊາຍຜູ້ຖືໂປງບັດຝຸ່ນໄດ້ນຳຫີບໃຫຍ່ກວ່າໃບນັ້ນມາວາງເທິງໂຕະ, ຮວບຮວມເພັດພອຍທັງຫຼາຍ ແລະໂຍນພວກມັນລົງໃນຫີບນັ້ນ ແລ້ວກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງມາແລະເບິ່ງ.”

ຄຳກ່າວວ່າ “ຈົ່ງມາ ແລະ ເບິ່ງ” ເປັນສັນຍາລັກວ່າ ຄວາມຈິງໜຶ່ງໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກແລ້ວ. ຄວາມຈິງທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກສຳລັບ Miller ແມ່ນຄວາມຈິງສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າສົງຄາມໂປທິກະເກດິຂັນຄຶກການຕົນຂຶ້ນຂອງ Miller ໃນເວລາ “ສຽງຮ້ອງ,” ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງສຽງຮ້ອງດັງ. Miller ເປັນຜູ້ສຸດທ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນໃນປະຫວັດຂອງພວກ Millerites, ແລະກ່ອນໜ້າສຽງຮ້ອງທີ່ປຸກເຂົ້າໃນຄວາມຝັນພຽງເລັກນ້ອຍນັ້ນ, ເຂົາໄດ້ຫຼັບຕາລົງຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ. ຂໍ້ພຣະຄຳພີພຽງຂັດງວທືອ້າງເຖິງ “ຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ” ແລະ “ຕາ” ກ່າວລັງຊັບອກເຖິງການເປັນຄົນມາຊີວິດຄົງທຳອິດ.

ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຜີຍແຈ້ງຄວາມລັບອັນໜຶ່ງແກ່ພວກທ່ານ; ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ລັບໄປໝົດທຸກຄົນ, ແຕ່ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະຖືກປ່ຽນແປງ, ໃນຊົ່ວຂະນະດຽວ, ໃນພຶບຕາດຽວ, ເມື່ອສຽງແກສຸດທ້າຍດັງຂຶ້ນ: ເພາະວ່າສຽງແກນັ້ນຈະດັງຂຶ້ນ, ແລະຄົນຕາຍຈະຖືກໃຫ້ຟົນຂຶ້ນມາໂດຍບໍ່ເນົາເປື້ອນ, ແລະພວກເຮົາຈະຖືກປ່ຽນແປງ. ເພາະວ່າສົງຄາມໂປທິກະເກດິຂັນຈະຕ້ອງສວມທັບຄວາມບໍ່ເນົາເປື້ອນ, ແລະສົງຄາມຕ້ອງຕາຍນີ້ຈະຕ້ອງສວມທັບຄວາມບໍ່ຮູ້ຕາຍ. 1 ໂກຣິໂທ 15:51–53.

ໃນປະຫວັດການປ່ຽນຜ່ານຂອງຂະບວນການ Laodicean ຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ໄປສູ່ຂະບວນການ Philadelphian ຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ໃນ ພຣະນິມົດ ບົດທີສິບແອັດ, Miller ເປັນຕົວແທນຂອງພວກພົມມະຈາລິທິມິບັນຍາຄົນສຸດທ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມັນກ່ອນໝູ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຈິດວິນຍານສູງສຸດ.

“ນີ້ແມ່ນສຽງຮ້ອງໃນເວລາທຸ່ງຄືນ ຊຶ່ງຈະໃຫ້ພະລັງແກ່ຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ. ບັນດາທູດສະຫວັນໄດ້ຖືກສົ່ງມາຈາກສະຫວັນ ເພື່ອປຸກໃຫ້ວັສຸດຊົນທີ່ທຸກຢູ່ໃຈຕົນຂຶ້ນ ແລະຕຽມພວກເຂົາໃຫ້ພ້ອມສຳລັບພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຍິ່ງຕໍ່ໜ້າ. ບັນດາຜູ້ຊາຍທີ່ມີພອນສະຫວັນຫຼາຍທີ່ສຸດ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທຳອິດທີ່ໄດ້ຮັບຂໍ້ຄວາມນີ້. ທູດສະຫວັນໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຫາບັນດາຜູ້ຖອມຕົນ ແລະສັດຊື່ອຸທິດຕົນ ແລະເລົ່າໃຈພວກເຂົາໃຫ້ບ່າວຮ້ອງວ່າ, ‘ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ; ຈົ່ງອອກໄປພົບພຣະອົງ!’ ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃນການຮ້ອງບ່າວນີ້ ໄດ້ລົງຮັບອອກໄປ ແລະໃນພະລັງແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ ໄດ້ປະກາດຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ແລະປຸກບັນດາພົນອົງຂອງຕົນທີ່ທຸກຢູ່ໃຈໃຫ້ຕົນຂຶ້ນ. ພາລະກິດນີ້ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນບັນຍາ ແລະຄວາມຮຽນຮູ້ຂອງມະນຸດ ແຕ່ຕັ້ງຢູ່ໃນພະລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະວັສຸດຊົນຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງນັ້ນ ກໍບໍ່ອາດຕ້ານທານໄດ້. ບັນດາຜູ້ທີ່ຜັກໃຜຜ່າຍວິນຍານທີ່ສຸດ ເປັນພວກທຳອິດທີ່ໄດ້ຮັບຂໍ້ຄວາມນີ້ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ນຳໃນພາລະກິດມາກ່ອນ ເປັນພວກສຸດທ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບ ແລະຊ່ວຍເພີ່ມພຽງຮ້ອງນັ້ນວ່າ, ‘ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ; ຈົ່ງອອກໄປພົບພຣະອົງ!’” Early Writings, 238.

ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງສາມມື້ເຄື່ອງແບບສັນຍາລັກໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບເອັດ, ຂໍ້ຄວາມທຳອິດໃນສອງຂໍ້ຄວາມ, ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໃນເອເຊກຽນບົດທີສາມສິບເຈັດ, ໄດ້ຖືກປະກາດ.
ຂໍ້ຄວາມທຳອິດນຳກະດູກທີ່ຕາຍແລະກະຈັດກະຈາຍໃຫ້ມາຮວມກັນ, ແຕ່ພວກມັນກໍຍັງຄົງຕາຍຢູ່.
ຂໍ້ຄວາມນັ້ນໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃດຍ່າຍສຽງທີ່ຮ້ອງຂຶ້ນ "ໃນຖິ່ນກັນດານ", ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກວ່າ
ຂໍ້ຄວາມຂອງເອເຊກຽນເລີ່ມຕົ້ນກ່ອນທີ່ສາມມື້ເຄື່ອງແບບສັນຍາລັກນັ້ນຈະສິ້ນສຸດລົງ.
ສາມມື້ເຄື່ອງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງ "ຖິ່ນກັນດານ", ແລະຂໍ້ຄວາມກໍຖືກປະກາດອອກມາຈາກ "ຖິ່ນກັນດານ" ນັ້ນ.
"ຖິ່ນກັນດານ" ຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງ "ເຈັດກາລະ", ຊຶ່ງເປັນໝາຍສຳຄັນຂອງການປ່ຽນຜ່ານ
ແລະຂອງການເປີດຜະນຶກ ທີ່ນຳເຂົ້າສູ່ຂະບວນການທົດສອບ.

ມີການພັດທະນາຂອງຂ່າວສານຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ ແລະມີການຮັບເອົາຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໃນສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລີໄຮຕ໌.
ຜູ້ທີ່ຜ້າຍວິນຍານຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນກຸ່ມທຳອິດທີ່ຮັບຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຂອງຜູ້ຮ້ອງໃນຖິ່ນກັນດານ,
ແລະນັກປະຫວັດສາດແຫ່ງອັດເວນຕິດຊິມຊີເປັກຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງທີ່ William Miller
ຂຽນໄວ້ພຽງບ່ອນກ່ອນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ໃນນັ້ນ Miller ເປັນພະຍານວ່າ ໃນທີສຸດລາວໄດ້ເຂົ້າໃຈ
ແລະຍອມຮັບຂ່າວສານສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນຂອງ Samuel Snow.

"ພົນອ້ງ Himes ທີ່ຮັກແພງ: ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນພຣະສະຫງ່າລາສີໃນເດືອນທີ່ເຈັດ
ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ.
ແມ່ນວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສຳແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຄວາມໝາຍເຊິ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງເດືອນທີ່ເຈັດ
ມາແລ້ວໜຶ່ງປີກັບອີກຫົກເດືອນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຕະຫຼົກເຖິງພະລັງແຫ່ງບັນດາແບບນັ້ນ. ບັດນີ້
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຄວາມງາມ,
ຄວາມກົມກຽວ, ແລະຄວາມສອດຄ່ອງຕ້ອງກັນໃນພຣະຄຳພີ,
ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານມາເປັນເວລາດົນນານ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນຈົນຮອດວັນນີ້.
ຂອບພຣະຄຸນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂອ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າພົນອ້ງ Snow, ພົນອ້ງ Storrs,
ແລະຄົນອື່ນໆ ໄດ້ຮັບພຣະພອນ ສຳລັບການທີ່ເຂົາເຈົ້າເປັນເຄື່ອງມືໃນການເປີດຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.
ຂ້າພະເຈົ້າເກືອບຈະຮອດບ້ານແລ້ວ. ພຣະສະຫງ່າລາສີ! ພຣະສະຫງ່າລາສີ! ພຣະສະຫງ່າລາສີ!
ພຣະສະຫງ່າລາສີ!" William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

ໃນການເກີດຊຳຄືນຂອງປະຫວັດຂອງການຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກນຳສະແດງໃນຄວາມຝັນຂອງ
Miller, Miller ໄດ້ຫຼິ້ນຕາລົງຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ. ດັ່ງນັ້ນ "ໃນຊົ່ວຂະນະດຽວ, ໃນພົບຕາດຽວ,
ເມື່ອສຽງແກຄົງສຸດທ້າຍດັງຂຶ້ນ: ເພາະວ່າສຽງແກນັ້ນຈະດັງ, ແລະຄົນຕາຍຈະຖືກບຸກໃຫ້ຟື້ນຂຶ້ນ."
ໃນຄວາມຝັນຂອງ Miller ລາວເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ສຸດທ້າຍທີ່ຮັບຂ່າວສານແຫ່ງການຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ,
ເຫມືອນດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ເປັນໃນປະຫວັດຂອງລາວເອງ. ລາວເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ໃນທີສຸດຍອມຮັບຂ່າວສານນັ້ນ
ກ່ອນໜ້າທີ່ຊາຍຜູ້ຖືເປງປັດຝຸ່ນຈະເກັບເອົາເພັດພອຍທີ່ກະຈັດກະຈາຍຢູ່
ແລະໂຍນພວກມັນເຂົ້າໃນຫີບໃຫຍ່ກວ່າ. ໃນພຣະນິມົດ ບົດທີ 11, ຜູ້ສຸດທ້າຍທີ່ຍອມຮັບຂ່າວສານທີ່ສອງຂອງ
Ezekiel, ຊຶ່ງແມ່ນຂ່າວສານເລື່ອງລົມທັງສອງຂອງ Islam, ອັນເປັນຂ່າວສານແຫ່ງການປະທັບຕານນັ້ນດ້ວຍ,
ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນກ່ອນໜ້າທີ່ສຽງແກຄົງສຸດທ້າຍໃນຈຳນວນເຈັດຄັ້ງຈະດັງຂຶ້ນ, ຊຶ່ງແມ່ນສຽງແກແຫ່ງ
"ວິບັດຄົງທີ່ສາມ." "ໃນຊົ່ວຂະນະດຽວ, ໃນພົບຕາດຽວ, ເມື່ອສຽງແກຄົງສຸດທ້າຍດັງຂຶ້ນ:
ເພາະວ່າສຽງແກນັ້ນຈະດັງ, ແລະຄົນຕາຍຈະຖືກບຸກໃຫ້ຟື້ນຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ເນົາເປືອຍ,
ແລະພວກເຮົາຈະຖືກປ່ຽນແປງ." (1 Corinthians 15:52)

ຂໍ້ຄວາມນີ້ກໍາລັງຊີ້ບອກເຖິງການຄືນມາມີຊີວິດຄັ້ງທຳອິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ,
ແຕ່ຍັງມີການຄືນມາມີຊີວິດຂອງກະດູກແຫ້ງທີ່ຕາຍແລ້ວ (ພະຍານທັງສອງ) ອີກດ້ວຍ
ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນຊົ່ວໂມງແຫ່ງແຜ່ນດິນໃຫຍ່ໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບເອັດ. ໃນ "ຊົ່ວໂມງ"

ແຫ່ງແຜ່ນດິນໄຫວນັ້ນ, ແກກສຸດທ້າຍໃນເຈດໄກດັງຂຶ້ນ,
ແລະພະຍານທິຕາຍແລ້ວຜູ້ທີ່ນອນຢູ່ໃນຖະໜົນກຳຖືກນຳກັບຄືນສູ່ຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນໃນຖານະຊາວ Laodiceans,
ແຕ່ເປັນຊາວ Philadelphians, ເພາະວ່າໃນສຽງແກກຂອງວິບັດທິສາມ ພະຍານທັງສອງໄດ້ຖືກປະທັບຕາແລ້ວ
ແລະຖືກປ່ຽນໃຫ້ເປັນຜູ້ບໍ່ເນົ່າເຫຼັ້ມ, ເພາະພວກເຂົາຈະບໍ່ກະທຳບາບອື່ນໃຫ້ເປັນຄື. Miller
ເປັນຕົວແທນຂອງຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຂ່າວສານຊຶ່ງນຳພະຍານທັງສອງໃຫ້ຄືນມາມີຊີວິດ,
ຊຶ່ງກໍຄືຂ່າວສານເລື່ອງລົມທັງສອງຂອງ Islam, ແລະເປັນຂ່າວສານແຫ່ງການປະທັບຕາ.

ສຽງຂອງແກດນັ້ນບຸກກະດູກແຫ້ງຂອງຄົນຕາຍສຸດທ້າຍ
ຊຶ່ງໄດ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍຢູ່ຕາມຖະໜົນແຫ່ງເມືອງໂຊໂດມແລະເອຢິບ.
ມັນເລີ່ມໄດ້ຜ້າເບິ່ງໃນຂະນະທີ່ຄວາມຈິງທັງໝົດຖືກຝັງກັບຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປໂດຍຄຳສອນປອມ. ໃນທິສະດ
ມັນເລີ່ມໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ໂດຍເປັນການໝາຍເວລາເມື່ອການເປີດຜະນຶກຈະເລີ່ມຕົ້ນ
ເພາະການເປີດຜະນຶກນັ້ນເປັນພຣະລາຊະກິດທີ່ດຳເນີນໄປເປັນຂັ້ນເປັນຕອນ.
ການເປີດຜະນຶກນັ້ນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນຊ່ວງປາຍຂອງສາມມື້ຄັ້ງ.

ຫຼັງຈາກທີ່ມັນເລີ່ມໄດ້ຮ້ອງໄຫ້,
ພຣະອົງຜູ້ຊົງມີອຳນາດທີ່ຈະເປີດຜະນຶກບົນທຶກຜະນຶກໄວ້ໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຫດການເລື່ອງລາວ.
ໃນຄວາມຝັນຂອງມັນເລີ, ພຣະອົງນັ້ນແມ່ນຊາຍຜູ້ຖືໂບຮ໌ເບີດຝຸ່ນ. ຈາກນັ້ນ ມັນເລີ່ມໄດ້ອະທິຖານ,
ແລະໃນທັນທີກໍມີປະຕູບານໜຶ່ງເປີດອອກ, ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດທຶກການເຄື່ອນໄຫວລາວດິເຊຍຂອງທູດສະຫ
ວັນອົງທິສາມກຳລັງຈະປ່ຽນຜ່ານໄປສູ່ການເຄື່ອນໄຫວຟື້າເດນເຟຍຂອງທູດສະຫວັນອົງທິສາມ.
ຄຳອະທິຖານຂອງລາວແມ່ນຄຳອະທິຖານໃນພຣະທຳເລວີນີຕີ ບົດທີ 26;
ມັນເປັນຄຳອະທິຖານເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມລັບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສຸດທ້າຍ
ແລະເປັນການສາລະພາບຕໍ່ໜ້າສາທາລະນະເຖິງການກະບົດທີ່ໄດ້ນຳສາມວັນເຄື່ອງມາເຖິງພະຍານທັງສອງ;
ມັນເປັນຄຳອະທິຖານຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກປະທັບຕາໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ 9.

ພາຍຫຼັງການອະທິຖານນັ້ນ, ພຣະຄຣິດ (ຊາຍຜູ້ຖືໂບຮ໌ເບີດຝຸ່ນ) ໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະເລີ່ມຊຳລະຫ້ອງໃຫ້ສະອາດ.
ເມື່ອສິ້ນສຸດໂຄງການຊຳລະຂອງຊາຍຜູ້ຖືໂບຮ໌ເບີດຝຸ່ນ, ມັນເລີ່ມໄດ້ຫຼັບຕາລົງຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ
ຊຶ່ງບົ່ງຊີ້ເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງເວລາທີ່ກະດູກແຫ້ງຂອງຄົນຕາຍຈະຖືກຊຸບໃຫ້ຄືນຊີວິດ. ຕໍ່ມາ
ຊາຍຜູ້ຖືໂບຮ໌ເບີດຝຸ່ນໄດ້ກັບຮອບຮວມອັນມະນີທີ່ກະຈັດກະຈາຍຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງມັນເລີ,
ແລະໄດ້ນຳໄປວາງໄວ້ໃນຫີບໃໝ່ທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ເທິງໂຕະກາງຫ້ອງຂອງມັນເລີ,
ດັ່ງທີ່ພະຍານທັງສອງຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນທຸງໝາຍ. ເມື່ອເປັນທຸງໝາຍແລ້ວ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງເອີ້ນຝູງອັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຍັງຢູ່ໃນບາບໂລນໃຫ້ “ມາ ແລະ ເບິ່ງ”
ຂ່າວສານທີ່ສົ່ງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູ່ໄດ້ຫາກໂຍນລົງໃນຫີບໃໝ່ທີ່ໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນ.

ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ ພວກເຮົາຈະເລີ່ມພິຈາລະນານິມົດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໂລ
ໃນຖານະເປັນສັນຍະລັກຂອງຄວາມຈິງຈາກພຣະທຳດານເດືອນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798.
ກ່ອນການພິຈາລະນານັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ວາງຈຸດອ້າງອີງບາງປະການໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ປະການທຳອິດຄື
ຂ່າວສານຂອງພວກມັນເລີເຮັດນັ້ນສົມບູນແບບ (ໃນຂັ້ນຂອງການຕີບິດຂອງມັນ) ແຕ່ຍັງບໍ່ຄົບຖ້ວນ.
ມັນຖືກຈັດວາງຢູ່ໃນກອບໂຄງຂອງອຳນາດທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເປົ້າມາສອງອຳນາດ ບໍ່ແມ່ນສາມອຳນາດ.
ປະການທີສອງຄືເມື່ອຄວາມຝັນຂອງ Miller ລະບຸເຖິງການຟື້ນຟູສຸດຂອງຄວາມຈິງພື້ນຖານ
ເມື່ອນັ້ນຄວາມຈິງພື້ນຖານດັ່ງກ່າວ “ສະຫວ່າງກວ່າເກົ່າສົບເທົ່າ” ກວ່າລັດສະໝິດດົມຂອງມັນ.
ຈຸດປະການທີສາມຄື ການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ (ຂະບວນການມັນເລີເຮັດ)
ຖືກຊຳຄັນອີກໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ແຕ່ມີຂໍ້ຈຳກັດສຳຄັນບາງປະການ.
ພວກມັນເລີເຮັດໃນຖານະເປັນສັນຍະລັກນັ້ນແມ່ນຊາວຟື້າເດວເຟຍ;
ພວກເຂົາແມ່ນເນບຸກາດເນັດຊາຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບໃຈໃໝ່ ແຕ່ໃນທິສະດ ແລະເປັນທີ່ໜ້າເສຍດາຍ ພວກເຂົາໄດ້

“ກ່າວສ້າງເຢຣ໌ໂກຄົນໃໝ່” ໃນປີ 1863.

ການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນໃນຖານະເປັນຊາວລາໂອດີເຊຍ
ຜູ້ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການກັບໃຈໃໝ່ ແຕ່ໃນທຸລະ
ພວກເຂົາຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການທຳລາຍເມືອງເຢຣ໌ໂຄຄົງສຸດທ້າຍ (ເຢຣ໌ໂຄໃນຍຸກສຸດທ້າຍ).

“ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມື້ໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຍົກເລີກສົງໄສທຸກຢ່າງພະບຸລຸດແລະພວກສາດສະດາໄດ້ກ່າວໄວ້;
ເພາະວ່າພຣະອົງເອງໄດ້ກ່າວຜ່ານບຸກຄົນຜູ້ເປັນຕົວແທນເຫຼົ່ານີ້.
ຄວາມຈິງທັງປວງແຫ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າລ້ວນມາຈາກພຣະອົງ.
ແຕ່ອັນມະນີອັນລ້ຳຄ່າເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກນຳໄປວາງໄວ້ໃນກອບອັນເປັນເທັດ.
ແສງສະຫວ່າງອັນປະເສີດຂອງມັນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຮັບໃຊ້ຄວາມຜິດ.
ພຣະເຈົ້າບາຖະໜາໃຫ້ມັນຖືກນຳອອກຈາກກອບແຫ່ງຄວາມຜິດນັ້ນ
ແລະນຳໄປຈັດວາງໃໝ່ໃນໂຄງສ້າງແຫ່ງຄວາມຈິງ.
ວຽກນີ້ແຕ່ພຣະຫັດແຫ່ງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດກະທຳໄດ້. ໂດຍການເຊື່ອມຕິດກັບຄວາມຜິດ,
ຄວາມຈິງໄດ້ກຳລັງຮັບໃຊ້ແກ່ກິດການຂອງສັດຕູແຫ່ງພຣະເຈົ້າແລະມະນຸດ.
ພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຈັດວາງຄວາມຈິງນັ້ນໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ມັນຈະຖອຍພຣະສະຫງ່າລາສີແດ່ພຣະເຈົ້າ
ແລະບັນດານຄວາມລອດໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ.” The Desire of Ages, 287.